

Arrest

nr. 200 624 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 december 2017 met referentnummer 74082.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine, en geboren te Vanadzor. U bent samen met uw vader, S. A. (...) (O.V. X), en uw jongere zus, S. An. (...) (O.V. X), naar België gekomen waar uw vader op 18 juli 2008 asiel aanvraag. U was toen nog minderjarig. Uw moeder, A. E. (...) (O.V. X), verbleef al vanaf 2005 in België en had er ook een asielaanvraag ingediend. In hoofde van uw

moeder had het Commissariaat-generaal op 22 augustus 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Haar beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd op 19 februari 2006 verworpen. In hoofde van uw vader nam het Commissariaat-generaal op 3 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 februari 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw vader tekende cassatieberoep aan bij de Raad van State dat op 1 april 2010 werd verworpen. Daarop diende uw vader een tweede asielaanvraag in op 28 maart 2011 die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 17 mei 2011 vroeg uw vader voor de derde keer asiel aan. Uw moeder diende op dezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Ook deze asielaanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. Jullie keerden niet terug naar Armenië, maar bleven in België. Uw grootmoeder, die in de Verenigde Staten woont, is getuige van Jehova. Via skype vertelde uw grootmoeder vaak over haar geloofsovertuiging. Hierdoor kregen uw ouders en u ook interesse in deze geloofsovertuiging. Toen vijf jaar geleden enkele getuigen van Jehova bij jullie thuis aanbelden, besloten jullie om zich bij hen aan te sluiten. Vanaf dan gaan jullie wekelijks naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova. U gaat ook bij mensen langs om te prediken over uw geloof en u neemt deel aan congressen. Uw ouders en jongere zus emigreren binnenkort naar de Verenigde Staten. Voor u was dit echter niet mogelijk, omdat de Armeense autoriteiten weigerden om u een paspoort uit te reiken, omdat u uw militair boekje niet kon voorleggen als bewijs dat u uw dienstplicht vervuld hebt. U wil echter niet terugkeren naar Armenië. U vreest immers om bij aankomst gearresteerd te worden door de autoriteiten, omdat u uw dienstplicht niet hebt vervuld. U zal vervolgens ofwel onmiddellijk naar het conflictgebied aan de grens met Azerbeidzjan gestuurd worden om er uw militaire dienst te doen ofwel zal u in de gevangenis opgesloten worden. Verder verwijst u naar de algemene moeilijke situatie voor getuigen van Jehova in Armenië. Daarnaast wil u ook niet terugkeren naar Armenië, omdat u in België bent opgegroeid, u de Armeense taal niet machtig bent en u er geen familie meer hebt. Tenslotte haalt u nog aan dat u in geval van terugkeer mogelijk zelf problemen zal krijgen omwille van de problemen waarom uw ouders vroeger Armenië verlaten hebben. Omwille van die redenen diende u op 7 april 2017 een asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een getuigschrift van een opleiding in België, enkele steunbrieven afkomstig van getuigen van Jehova in België, een brief van de Armeense ambassade in Brussel, verschillende documenten in verband met een visumaanvraag van uw ouders voor de Verenigde Staten, en een brief van uw advocaat.

B. Motivering

U vreest om in geval van terugkeer naar Armenië bij aankomst gearresteerd te worden door de autoriteiten, omdat u uw legerdienst niet gedaan hebt. U zal vervolgens ofwel meteen naar het conflictgebied aan de grens met Azerbeidzjan gestuurd worden om er uw militaire dienst te doen, ofwel zal u in de gevangenis opgesloten worden. U wil uw dienstplicht niet vervullen, omdat u getuige van Jehova bent. Verder verwijst u naar de algemene moeilijke situatie voor getuigen van Jehova in Armenië. Daarnaast wil u ook niet terugkeren naar Armenië, omdat u in België bent opgegroeid, u de Armeense taal niet machtig bent en u er geen familie meer hebt. Tenslotte haalt u nog aan dat u in geval van terugkeer mogelijk zelf problemen zal krijgen omwille van de problemen waarom uw ouders vroeger Armenië verlaten hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 2, 3, 4).

Er dient echter op gewezen te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Met betrekking tot het feit dat u omwille van uw geloofsovertuiging uw dienstplicht niet wil vervullen, verklaart u niet te weten of er in Armenië de mogelijkheid bestaat om alternatieve dienstplicht te doen. U stelt ook dat u in het geval dit wel mogelijk zou zijn u enkel alternatieve dienstplicht wil doen die niet strijdig is met uw geloofsovertuiging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 8, 9). In verband hiermee dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat alternatieve dienstplicht in Armenië is vastgelegd in de "Law of the Republic of Armenia to the law on Alternative Service, aangenomen op 17 december 2003". Deze wet voorzag evenwel niet in de 'echte' burgerdienst ter vervanging van de militaire dienstplicht, omdat deze alternatieve dienstplicht nog steeds onder toezicht stond van het ministerie van Defensie. Daarnaast was er ook kritiek op de lengte van de alternatieve dienstplicht: 42 maanden als er sprake was van alternatieve dienst buiten het leger en 36 maanden als er sprake was van alternatieve dienst in het leger, terwijl de militaire dienstplicht 24 maanden duurt. Getuigen van Jehova weigerden alternatieve dienstplicht, omdat ook deze vorm van dienstplicht onder militair toezicht stond, en werden veroordeeld tot een gevangenisstraf. De praktijk om gewetensbezwaarden te veroordelen tot gevangenisstraf leidde tot internationale druk op de Armeense regering, en uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens (EHRM) ten gunste van getuigen van Jehova die een klacht hadden ingediend. In mei 2013 werden daarom amendementen op deze wet aangenomen om de alternatieve dienstplicht in overeenstemming te brengen met de Europese standaarden. De lengte van de alternatieve dienstplicht is nu 36 maanden als er sprake is van alternatieve dienst buiten het leger, en 30 maanden als er sprake is van alternatieve dienst in het leger. De alternatieve dienstplicht valt ook niet meer onder het ministerie van Defensie. In februari 2014 verklaarde Tigran Harutyunyan, vertegenwoordiger van de getuigen van Jehova in Armenië, dat er vanaf de effectieve toepassing van de nieuwe wet op de alternatieve dienstplicht geen getuigen van Jehova meer gevangengezet worden wegens weigeren tot het uitoefenen van hun dienstplicht omwille van gewetenbezwaren. De Armeense mensenrechtenorganisatie Helsinki Committee of Armenia (HCA) vermeldde in hun jaarrapport 2014 dat ten gevolge van de wijzigingen in mei 2013 aan de wet op de alternatieve dienstplicht 123 getuigen van Jehova alternatieve dienstplicht hebben uitgevoerd. Volgens de beschikbare informatie hadden in november 2016 al 207 getuigen van Jehova alternatieve dienstplicht gedaan. Gewetensbezwaarden worden niet langer vervolgd, bestraft en gevangen gehouden wanneer ze op basis van hun geloofsovertuiging weigeren in militaire dienst te gaan. Gelet op deze informatie kan u niet aannemelijk maken dat u in Armenië niet de mogelijkheid hebt om een alternatieve dienstplicht te vervullen die niet tegen uw geloofsovertuiging ingaat.

U haalt ook aan in geval van terugkeer te vrezen om gearresteerd te worden door de autoriteiten omdat u uw dienstplicht ontdoken hebt. U zal vervolgens ofwel naar het conflictgebied aan de grens met Azerbeidzjan gestuurd worden om er uw militaire dienst uit te voeren ofwel zal u in de gevangenis opgesloten worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 3, 4, 7, 8, 9). In verband hiermee kan worden opgemerkt dat uw verklaringen louter gebaseerd zijn op vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig concreet en objectief gegeven. U verklaarde zich hiervoor te baseren op informatie die u op het internet hebt gevonden. Toen u dan gevraagd werd om welke informatie het precies gaat, kon u echter enkel in vage bewoordingen zeggen dat het om internetartikels gaat die door bepaalde personen op facebook gepost worden. U stelde deze personen niet te kennen en kon evenmin preciseren om wat voor het artikels het gaat (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 8, 9). Bovendien blijkt uit informatie die door Cedoca verkregen werd van Stepan Danielyan, voorzitter van de NGO Collaboration for Democracy Centre (CFDC), gespecialiseerd in vragen in verband met godsdienstvrijheid, en beheerder van de website Internet Religions in Armenia, dat een jongeman die geen gevolg heeft gegeven aan zijn oproeping voor dienstplicht bij terugkeer inderdaad kan aangehouden worden en enkele dagen vastgehouden kan worden. In het geval hij echter aangeeft gewetensbezwaarde te zijn en alternatieve dienstplicht te willen doen, wordt hij vrijgelaten tot de zaak uitgeklaard is. Er is ook geen enkel probleem voor getuigen van Jehova. Zij kunnen zonder enig probleem alternatieve dienstplicht aanvragen. Bovendien bestaat de mogelijkheid dat een persoon al voor zijn terugkeer vanuit België een aanvraag voor alternatieve dienstplicht richt aan het militair commissariaat in Armenië waar hij geregistreerd is. Ook Avetik Ishkhanyan, de voorzitter van Helsinki Committee of Armenia (HCA), bevestigde dat een jongeman bij aankomst in Armenië gearresteerd kan worden door de autoriteiten omwille van het feit dat hij zijn dienstplicht niet vervuld heeft. Vervolgens kan deze persoon dan een aanvraag indienen voor alternatieve dienstplicht. Bijgevolg bent u er ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in geval van terugkeer omwille van uw dienstweigering meteen naar het conflictgebied gestuurd zal worden om er uw militaire dienst te doen, of in de gevangenis opgesloten zal worden wegens ontduiking van uw dienstplicht.

Wat betreft uw verwijzing naar de algemene moeilijke situatie voor getuigen van Jehova in Armenië (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 4), kan worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Jehova-getuigen officieel geregistreerd zijn als godsdienst en dat zij hierdoor de mogelijkheid hebben om vrij hun godsdienst te beleven. De Armeense grondwet garandeert de vrijheid van godsdienst en scheiding van kerk en staat. Doorgaans wordt deze wet gerespecteerd. Leden van religieuze minderheden worden in hun godsdienstvrijheid soms beperkt, omdat dezelfde wet de Armeense Apostolische Kerk als de nationale kerk een uitzonderlijk positie toekent. De relaties met de Armeense Apostolische Kerk zouden recent wel verbeterd zijn volgens een aantal religieuze minderheden. Journalisten doen ook objectiever verslag van hun activiteiten. Daarnaast komt discriminatie op basis van religie nog wel voor, bijvoorbeeld in het leger, het onderwijs, en bij de overheid. Traditioneel bestaat er in de Armeense samenleving ook een afkerigheid ten aanzien van Jehova-getuigen. Dit kan resulteren in belemmeringen bij het organiseren van bijeenkomsten, beledigende uitspraken of occasioneel een handgemeen. Er is echter geen sprake van zwaarwichtig of systematisch geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt bijgevolg niet dat er sprake zou zijn een doelgerichte en systematische vervolging van getuigen van Jehova louter omwille van hun geloofsovertuiging. Bijgevolg kan in verband hiermee dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

Daarnaast haalt u nog aan dat u ook niet wil terugkeren naar Armenië, omdat u in België bent opgegroeid, u de Armeense taal niet machtig bent, en u er geen familie meer hebt. In verband hiermee legt u uit dat u daar uw leven helemaal van nul zou moeten herbeginnen en dat u niet dezelfde kansen zou krijgen als hier (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 3). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor deze problemen, kan worden opgemerkt dat ze geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin kan uit uw verklaringen in verband hiermee enige intentionele bedreiging van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit afgeleid worden. Zodoende volstaan deze motieven niet om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming te concluderen.

Tenslotte dient er, zover u zich voor uw asielaanvraag baseert op de door uw vader en moeder bij hun asielaanvragen aangehaalde vervolgingsproblemen, nog op gewezen te worden dat het Commissariaat-generaal in het kader van de asielaanvraag van uw moeder op 22 augustus 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen. Er werd namelijk geoordeeld dat er wegens meerdere tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen alsook tegenstrijdigheden met de verklaringen van haar zus geen geloof gehecht kon worden aan haar beweerde vervolgingsvrees vanwege de autoriteiten omwille van de politieke activiteiten van haar echtgenoot en schoonbroer. Uw moeder tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad van State dat op 19 februari 2006 werd verworpen. In hoofde van uw vader nam het Commissariaat-generaal op 3 november 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door uw vader aangehaalde vervolging vanwege de autoriteiten omwille van zijn politieke activiteiten. Zo werden meerdere tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen alsook verklaringen die tegenstrijdig bleken te zijn met de beschikbare informatie. Deze beslissing werd op 26 februari 2010 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uw vader tekende tegen deze beslissing cassatieberoep aan bij de Raad van State dat op 1 april 2010 werd verworpen. Daarop diende uw vader een tweede asielaanvraag in op 28 maart 2011 die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werd genomen. Op 17 mei 2011 vroeg uw vader voor de derde keer asiel aan. Uw moeder diende op dezelfde dag een tweede asielaanvraag in. Ook deze asielaanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen. U verklaart zelf in het geheel niet op de hoogte te zijn van de vervolgingsproblemen van uw ouders. U stelt hen ook nooit gevraagd te hebben om welke redenen ze Armenië verlaten hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/05/2017, p. 2). U brengt in het kader van uw asielaanvraag ook geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op de uitkomst van de asielaanvragen van uw vader en moeder. Bijgevolg kan u evenmin aannemelijk maken dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst enige vervolging te vrezen zou hebben omwille van de problemen van uw ouders.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten tenslotte zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. De kopie van enkele bladzijden uit uw Armeens paspoort en de kopie van uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Het getuigschrift van een opleiding bevat enkel informatie aangaande de door u gedane studies in België, maar kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. De steunbrieven van enkele getuigen van Jehova in België, de brief van de Armeense ambassade, en de documenten in verband met de visumaanvraag van uw ouders voor de Verenigde Staten tonen uw geloofsovertuiging aan, bevestigen dat u uw dienstplicht in Armenië niet hebt vervuld, en tonen aan dat uw ouders van plan zijn om naar de Verenigde Staten te emigreren. Deze documenten bevatten verder echter ook geen informatie die bovenstaande vaststellingen in positieve zin kan wijzigen. De brief van uw advocaat bevat evenmin enige informatie die afbreuk kan doen aan bovenstaande argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.1. Verzoekende partij beperkt zich in haar verweer tot de opmerking dat de algemene informatie omtrent de alternatieve dienstplicht niet op haar kan worden toegepast aangezien zij de Armeense taal niet spreekt en derhalve deze alternatieve dienstplicht niet zal kunnen uitvoeren omwille van deze taalproblematiek.

2.2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat dit verweer van verzoekende partij een blote bewering betreft die door geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Verder kan door de Raad niet worden ingezien waarom het beheersen van de Armeense taal een absoluut *conditio sine qua non* zou zijn om enige vorm van alternatieve dienstplicht te kunnen vervullen, evenmin preciseert verzoekende partij dit in haar verzoekschrift. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekende partij de Armeense taal niet volledig onkundig is daar zij bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken stelt een klein beetje het Armeens te begrijpen (administratief dossier, stuk 11, verklaringen betreffende de procedure) en het bij het gehoor op het Commissariaat-generaal betreffende haar Armeense taalkennis enkel heeft over het feit deze taal niet te kunnen schrijven of lezen (administratief dossier, stuk 6, p. 3). Desbetreffende motivering van verwerende partij aangaande de mogelijkheid tot het vervullen van een alternatieve dienstplicht blijft dan ook onverminderd overeind.

Tot slot stelt de Raad vast dat alle overige motieven van verwerende partij door verzoekende partij *in concreto* ongemoeid worden gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.3. Uit wat voorafgaat, dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.4. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 18 mei 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien zoals hoger blijkt de motieven van verwerende partij als correct en afdoende moeten worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.6. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT